

Ashley Poston

AUTORKA BESTSELLERU ROMANTICI ZE ZÁHROBÍ

Román

**SEDM
LET
MEZI
NÁMI**

LÁSKA
SI NĚKDY
DÁVÁ NAČAS

přeložila Jana Kadreviš

*S***EDM LET**
MEZI NÁMI

The Seven Year Slip
Copyright © 2023 by Ashley Poston
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Kadrevis, 2025
Cover © Vi-An Nguyen, 2025
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6818-9 (pdf)

SEDM
LET
MEZI
NÁMI

The title is rendered in a large, bold, sans-serif font with a 3D effect. The word 'SEDM' is at the top, followed by 'LET', 'MEZI', and 'NÁMI'. The letter 'S' in 'SEDM' is particularly large and stylized, with a silhouette of two birds perched on its lower curve. A silhouette of a woman stands on the top right of the 'M' in 'SEDM'. A silhouette of a man stands to the left of the 'L' in 'LET'. The text is surrounded by small, scattered dots.

Ashley Poston

přeložila Jana Kadrevis

Obsah

Začátek	Moje drahá Clementine	7
1.	Oběd nakladatelů	9
2.	Strauss & Adder	22
3.	Vůně domova	31
4.	Cizinci v podivné době	40
5.	Časový podíl	49
6.	Druhé šance	58
7.	Bližší seznámení	66
8.	Romantika v čokoládě	74
9.	První dojmy	86
10.	Podprahové prostory	92
11.	Hodného nepálí	101
12.	Měsíc a ještě mnohem víc	106
13.	Zpět do rachoty	119
14.	Sedmileté zpoždění	124
15.	Bezčasí	131
16.	Život jde dál	137
17.	Ztráty a nálezy	142
18.	Další tvé já	145
19.	Rukopis	150
20.	Hrobůvkový háj	157
21.	Rozbité dveře	163
22.	Nevyžádané rady	168
23.	Hlavní plán	179
24.	Nechtěný dar	187
25.	Vítěz soutěže	193

26.	Washingtonův oblouk	203
27.	Yo Mama's Fajitas	207
28.	Zcestovalý čas	217
29.	Špatné načasování	227
30.	Kdysi dávno	230
31.	Dopisy mrtvým	242
32.	Druhá a konečná nabídka	253
33.	Co nikdy nebylo	259
34.	Až moc dobře	268
35.	Dvoutýdenní lhůta	282
36.	Turistická sezóna	288
37.	Poslední rozloučení	295
38.	Duchové	302
39.	Kdysi jsem tě znala	305
40.	Chytit Měsíc	313
Epilog	A my zůstáváme	323
	Poděkování	325
	Průvodce pro čtenáře	327

**Pro všechny milovníky jídla,
kteří pálí popcorn v mikrovlnce:
kdybychom uměli i vařit, měli bychom
už příliš velkou moc.**

Začátek

Moje drahá Clementine

„Tenhle byt je plný magie,“ řekla jednou teta Analea, když seděla ve svém pomněnkově modrém ušáku a nahoru vyčesané vlasy měla nedbale sepnuté stříbrnou sponou ve tvaru dýky. Prohlásila to s hravými jiskřičkami v očích, jako bych se jí hned měla zeptat, co tím vlastně myslí. Bylo mi čerstvě osm a myslela jsem si, že vím všechno.

Samozřejmě, že to u tety doma bylo plné kouzel. Bydlela ve stoletém domě na Upper East Side, na kterém se v rozích říms krčili rozdrolení kamenní lvi. Kouzelné na něm bylo naprosto všechno. To, jak kuchyni každé ráno zalévalo žlutkově zlatavé světlo. To, jak se do pracovny vešlo více knih, než si člověk dokázal představit, a ty pak přetékały z polic a hromadily se u vzdálenějšího okna do takové výšky, že téměř zastínily veškeré světlo. V obývacím pokoji jsem na cihlové zdi prstem zkoumala cizí místa na mapách. V koupelně, kde byla nádherně vysoká okna s mléčným sklem, která vrhala duhové odlesky na nebesky modré stěny a na zdobenou vanu se zvířecími nohama, se *dokonale* malovalo. Vodovky tam úplně ožily, barva mi pomalu skapávala ze štětců a já jsem si představovala vzdálená místa, na kterých jsem nikdy nebyla. A večer byl Měsíc z její ložnice tak blízko, že jsem ho skoro mohla chytit.

Ten byt byl vážně kouzelný. Nikdy bych si to nenechala vymluvit. Ale věřila jsem, že je kouzelný díky tetě – díky tomu, jak žila, jak byla otevřená a divoká a nakazila tím všechno, čeho se dotkla.

„Ne, ne,“ řekla s mávnutím ruky, ve které svírala zapálenou marlborku. Kouř se otevřeným oknem linul ven, pomuchlal peříčka páru holubů, kteří vrkali na parapetu, a vystoupal na vymetenou oblohu. „Nemyslím to *metaforicky*, moje drahá Clementine. Možná mi neuvěříš hned, ale přísahám, že je to pravda.“

Potom se naklonila blíž, její rozpustilý výraz se změnil v úsměv, který zářil i z jiskřivě hnědých očí, a prozradila mi tajemství.

Oběd nakladatelů

Teta říkávala, že pokud má člověk dojem, že někam nepatří, musí hrát opak, dokud to nebude pravda.

Kladla mi také na srdce, abych si vždycky včas nechala obnovit pas, abych červené víno pila jen s masem a ve všech ostatních případech bílé, abych si našla práci, která mi nejen zaměstná mozek, ale také rozbuší srdce, abych se nikdy nezapomněla zamilovat, protože láska je především otázkou správného načasování, a abych se vždycky snažila chytit Měsíc.

Vždycky, *ale* opravdu *vždycky* se snaž chytit Měsíc.

Muselo jí to fungovat, protože se nikdy nestarala, kde zrovna je, doma byla všude. Tančila životem, jako by patřila na každou oslavu, kam ji nikdo nezval, zamilovala se do každé osamělé duše, na kterou narazila, a našla si štěstí v každém dobrodružství. Vyzařovalo to z ní – turisté se jí ptali na cestu, když vyjela do ciziny, číšníci se vyptávali, co si myslí o tom kterém víně a drahé whisky, a celebrity se zajímaly o podrobnosti z jejího života.

Jednou, když jsme byly v londýnském Toweru, jsme se s touto náhodou přimotaly na exkluzivní oslavu v kapli sv. Petra v okovech a díky dobře mířenému komplimentu a okázale falešnému náhrdelníku se nám tam podařilo také *zůstat*. Narazily jsme tam na prince z Walesu, z Norska či bůhvíodkud,

který tam vystupoval jako DJ. Zbytek večera už si moc nepamatuju, jelikož jsem neodhadla svou toleranci na jednu příliš drahou skotskou.

S tetou tak probíhalo každé dobrodružství. V umění zapadnout kamkoli se jí nikdo nevyrovnal.

Nevíš, kterou vidličku použít na nóbl večeři? Podívej se vedle k sousedovi. Bloudíš ve městě, kde žiješ skoro celý život? Zahraj si na turistu. Jsi na opeře, ale operu slyšíš poprvé v životě? Znalecky pokývej hlavou a pochval dramatické vibrato. Sedíš v michelinské restauraci a před sebou máš láhev červeného, která stojí víc než tvůj nájem? Prohoď cosi o těle vína a dělej, jako bys už ochutnala lepší.

A přesně to jsem také udělala.

Láhev za dva dolary z Trader Joe's mi chutnala víc, ale všechny ty úžasné drobné pochoutky mi to vynahrady. Datle ve slatině, smažený kozí sýr pokapaný levandulovým medem, smažené karbanátky z uzeného pstroužka, které se rozplývaly na jazyku. A celý večer jsme seděly v okouzující restauraci s měkkým světlem, kam otevřená okna vpouštěla zvuky velkoměsta, z nástěnných květináčů nad námi se vinula popínavá šplhavnice a kapradí a ramena nám příjemně ovívala klimatizace. Na stěnách bylo mahagonové obložení a na lavicích u stolů měkká kůže, která by mi teď v červnovém teple roztrhala punčochy, kdybych nedávala pozor. V komorním prostoru byly stoly rozmístěné tak akorát, abychom přes neustávající šum, který doléhal z kuchyně, neslyšely tichý hovor ostatních hostů.

Kdyby restaurace dokázala svádět, byla bych beznadějně okouzlená.

Fiona, Drew a já jsme seděly u stolku v Olive Branch, michelinské restauraci v SoHo, kam mě Drew *zoufale* chtěla vytáhnout už celý týden. Na dlouhé obědy si většinou

nepotrpím, ale byl pátek na začátku léta a popravdě jsem to Fioně, manželce Drew, dlužila, protože minulý týden jsem se vyvlékla z návštěvy divadla, kam hrozně chtěla Drew. Drew Torresová pracovala jako redaktorka a neustále prahla po originálních, nadaných autorech, a tak mě a Fionu často brala na ty nejbizarnější koncerty, divadelní hry a akce, co jsme kdy viděly. A to už je co říct, protože jsem navštívila čtyřicet tři zemí se svou tetou, která byla v objevování podivných míst *naprostá třída*.

Ale tady to bylo moc, ale vážně *moc* hezké.

„Tohle je oficiálně ten nejluxusnější oběd, na kterém jsem kdy byla,“ prohlásila Fiona a do úst si strčila další datli ve slani-novém kabátku. Ze všech jídel, která jsme si objednaly, to bylo dosud to jediné, co mohla jíst. Téměř syrové plátky hovězího wagu nepřípadaly v úvahu, když byla právě v sedmém měsíci. Fiona byla vysoká a vyzáblá, měla fialové vlasy a křídově ble-dou kůži. Tváře měla poseté tmavými pihami a vždycky nosila kýčovitě náušnice, které o víkendu splašila někde na bleším trhu. Dnes se jí zrovna v uších kroutili kovový hadi, kterým se na jazýčcích skvěl nápis FUCK OFF. V nakladatelství Strauss & Adder byla Fiona nejlepší grafičkou.

Vedle ní seděla Drew, která si napichovala další plátek wagu. V nakladatelství Strauss & Adder ji čerstvě povýši-li na vedoucí redaktorku. Měla dlouhé kudrnaté černé vlasy a hnědou kůži. Vždycky se oblékala, jako by byl rok 1910 a ona vyrazila na vykopávky do Egypta. Ani dnes tomu nebylo jinak: na sobě měla poddajné béžové kalhoty s kšandami a nažehlenou bílou košili.

Ve srovnání s nimi jsem byla oblečená trochu ledabyle. Vzala jsem si reklamní tričko Eggverything Café, což bylo oblíbené bistro mých rodičů, světle modré džíny a červené baleríny, které jsem vlastnila už od vysoké. Podrážky jsem měla

celé poslepované páskou, protože jsem se s nimi jednoduše nedokázala rozloučit. Už třetí den jsem chodila s neumytými vlasy a suchý šampon žádné zázraky neuměl, ale ráno jsem přišla pozdě do práce, a tak jsem si s tím hlavu příliš nelámala. V nakladatelství Strauss & Adder jsem byla vedoucí PR, v jednom kuse jsem něco plánovala, ale na naši schůzku jsem jaksi zapomněla. Ale na druhou stranu *přece* bylo léto a pátek. Nečekala jsem, že v kanceláři vůbec někdo bude.

„Vážně je to tady nóbl,“ souhlasila jsem. „A stokrát lepší než čtení poezie v Greenwich Village.“

Fiona přikývla. „I když se mi líbilo, že všechny koktejly pojmenovali po mrtvých básnících.“

Ušklíbla jsem se. „Z Emily Dickinsonové jsem měla *děsnou* kocovinu.“

Drew se zatvářila náramně pyšně. „No není to tady hrozně fajn? Pamatujete na ten článek, co jsem vám poslala? Ten z časopisu *Eater*? Jeho autor, James Ashton, tady dělá šéfkuchaře. Článek je už pár let starý, ale i tak je skvělý.“

„A ty chceš, aby s námi vydal knihu?“ zeptala se Fiona. „Jako... jakou? Kuchařku??“

Drew vypadala, že ji to opravdu ranilo. „Za koho mě máš? Myslíš, že jsem úplný primitiv? Jasně, že ne. Kuchařka by byla pro někoho, kdo tak umí kouzlit se slovy, ztrátou času.“

S Fionou jsme se na sebe vědoucně podívaly. Drew totéž tvrdila i o divadelní hře, z níž jsem se na poslední chvíli vykroutila, když jsem se stěhovala do bytu mé zesnulé tety na Upper East Side. V sobotu, právě když jsem s námahou nesla gramofon do výtahu, Fiona prohlásila, že už nikdy nebude plavat v oceánu.

Navzdory tomu však Drew měla úžasný čich na to, co by někdo *dokázal* napsat bez ohledu na to, co už třeba napsal. Dokázala skvěle vyhmátnout potenciál, ba jím přímo žila.

Díky tomu se v naší branži stala jakousi svéráznou institucí. Vždycky si pod křídla brala outsidersy a pokaždé jim pomohla rozkvést.

„Co má znamenat ten pohled?“ zeptala se Drew a dívala se z jedné na druhou. „Moje instinkty ohledně toho muzikanta, kterého jsme minulý měsíc viděly na Governors Island, se přece nemýlily.“

„Ale zlato,“ odpověděla Fiona trpělivě, „ještě se snažím vzpamatovat z té hry, na které jsme byly minulý týden, o *chláp-kovi, který měl poměr s delfinem*.“

Drew se ušklíbla. „To byl omyl. Ale ten muzikant ne! Ani ten TikTok, co napsal thriller, který se odehrává na pouti. Bude to ohromné. A ten šéfkuchař... Vím *jistě*, že v něm něco dříme. Chci, aby prozradil víc o tom létě, kdy oslavil dvacáté šesté narozeniny. Trochu už naznačil v časopise, ale bylo to zoufale málo.“

„Myslíš, že se v tom skrývá nosný příběh?“ zeptala se Fiona.

„Vím to. Co myslíš, Clementine?“

Obě se na mě pozorně podívaly.

„Já... vlastně jsem to nečetla,“ přiznala jsem a Fiona na mě mlaskla tím svým typickým způsobem, ze kterého se její budoucí dítě bude cítit neuvěřitelně provinile. Studem jsem sklopila hlavu.

„Tak si to přečti!“ odpověděla Drew. „Procestoval celý svět jako ty. A to, jak spojuje jídlo s přátelstvím a vzpomínkami... Prostě ho chci.“ Dychtivý pohled obrátila směrem ke kuchyni. „Vážně ho chci.“ Pokaždé, když se takhle dívala, ji nic nedokázalo zastavit.

Zase jsem si usrkla příliš suchého vína a zvedla jsem dezertní lístek, abych si ho prohlédla. Ačkoli jsme spolu obědvaly často – jedna z výhod, když vaše nejlepší kamarádky pracují ve stejné budově –, pohybovaly jsme se převážně v centru Manhattanu, kde jsou restaurace jaksi...

Problematické.

Spořádala jsem z food trucků víc sendvičů a těstovin se sýrem a humrem, než by bylo zdravé. Střed Manhattanu byl v létě hlavní turistickou destinací, a tak sehnat místočko na oběd kdekoli mimo food truck nebo trávník v Bryant Parku bylo bez rezervace téměř nemožné.

„Tak až ho získáš, měla bych otázku na tenhle dezertní lístek,“ řekla jsem a ukázala na první položku. „Co to *sakra* znamená dekonstruovaný citrónový koláč?“

„Á, tak to je specialita šéfkuchaře,“ sdělila nám Drew, když mi Fiona z ruky vytrhla menu, aby se také podívala. „To musím ochutnat.“

„Jestli je to jen plátek citrónu na grahamové sušence posypaný cukrem,“ řekla Fiona, „tak se fakt neudržím.“

Na mobilu jsem zkontrolovala čas. „Ať je to cokoli, už bychom si měly objednat a pomalu vyrazit. Řekla jsem Rhondě, že budu do jedné zpátky.“

„Vždyť je pátek!“ namítla Fiona a mávla přede mnou dezertním lístkem. „V létě v pátek nikdo nepracuje. Obzvlášť ne v nakladatelství.“

„Ale já jo,“ odvětila jsem. Rhonda Adderová byla moje šéfka, ředitelka marketingu, PR a také spolumajitelka firmy. Patřila k nejúspěšnějším ženám v branži. Pokud se z nějaké knihy měl stát bestseller, věděla přesně, jak to zařídit, a to byl sám o sobě talent. Když už je řeč o talentech, chtěla jsem Fionu a Drew informovat o situaci, a tak jsem dodala: „Právě mám na turné tři autory – a něco se *nevýhnutelně* pokazí.“

Drew souhlasně přikývla. „Murphyho zákon v knižní branži.“

„Murphyho zákon,“ opakovala jsem. „A Juliette ráno kvůli svému klukovi brečela jako želva, takže se jí to dnes snažím trochu ulehčit.“

„Do hajzlu s Romeo-Robem,“ pronesla Drew.

„Do hajzlu s Romeo-Robem,“ souhlasila jsem.

„Když už se bavíme o klucích.“ Fiona se trochu narovнала a lokty položila na stůl. Tenhle pohled už jsem dobře znala a vnitřně jsem musela potlačit záupnění. Naklonila se, aby se na mě zblízka podívala a zvedla obočí. „Jak to vypadá s tebou a Natem?“

I sklenice vína najednou vypadala hrozně zajímavě, ale čím déle na mě Fiona zírala a čekala na odpověď, tím méně jsem dokázala odolávat, až jsem nakonec s povzdechnutím přiznala: „Minulý týden jsme se rozešli.“

Fiona zalapala po dechu, jako by to byla osobní urážka. „Minulý *týden*? Před stěhováním, nebo až *potom*?“

„Během stěhování. Ten večer, co jste šly na tu hru.“

„A tos nám nic neřekla?“ dodala Drew, která teď byla zvědavější než její rozrušená manželka.

„Nic jsi nám neřekla!“ opakovala rozčileně Fiona. „Vždyť je to *důležité*!“

„Vážně o nic moc nešlo.“ Pokrčila jsem rameny. „Proběhlo to přes zprávy. Myslím, že už chodí s někým, s kým se seznámil přes Hinge.“

Kamarádky se na mě účastně podívaly, ale já jsem to jen odbyla. „Vážně je to dobrý. Stejně jsme se k sobě moc nehodili.“

To sice byla pravda, ale nezmínila jsem se o hádce, která se odehrála ještě před esemeskami. *Hádka* je možná příliš silné slovo. Byl to spíš povzdech a bílá vlajka hozená na již opuštěné bitevní pole.

„Zase? Zase jsi v práci až do večera?“ ptal se mě. „Víš přece, že dnešek je pro mě důležitý. Chci, abys tam byla se mnou.“

Vlastně mi úplně vypadlo, že má ten večer vernisáž. Byl to umělec – pracoval s kovem – a byl to pro něj ohromný úspěch. „Promiň, Nate. Tohle je taky důležité.“

A určitě to důležité bylo, určitě ano, i když jsem si už nedokázala vybavit, kvůli jaké urgentní záležitosti jsem ten den musela zůstat v práci.

Dlouho mlčel a pak se zeptal: „Takže takhle to bude? Nechci být až na druhém místě za tvou práci, Clementine.“

„Vždyť nejsi!“

Ale byl, o tom žádná. Nepustila jsem si ho blíž k tělu, protože tak nemohl zjistit, jak zle na tom vlastně jsem. Mohla jsem dál lhát. Mohla jsem dál předstírat, že jsem v pohodě – protože jsem *byla* v pohodě. Jinak to nešlo. Nechtěla jsem, aby se kvůli mně ostatní trápili, když už toho měli naloženo dost. A v tom také spočívalo moje kouzlo. O Clementine Westovou si nemusíte dělat starosti. Vždycky si nějak poradí.

Nate si úplně zhluboka povzdechl. „Měla bys být upřímná, Clementine.“ A to byla poslední rána, poslední hřebíček do pomyslné rakve. „Jsi moc uzavřená a práci používáš jako štít. Vlastně tě ani neznám. Nikdy se neotevřeš. Nedokážeš být *zranitelná*. Co se stalo s tou holkou na fotkách? S tou, která měla barvu za nehty?“

Ta byla dávno pryč, ale to už věděl. Seznámili jsme se v době, když už neexistovala. Nejspíš proto se se mnou hned nerozešel, když jsem ho zazdila poprvé, protože se ještě snažil najít tu holku s barvou za nehty, kterou zahlédl na fotce v mém starém bytě. Tu holku z minulosti.

„Miluješ mě vůbec?“ pokračoval. „Nevybavuju si, že bys mi to kdy řekla.“

„Vždyť spolu chodíme teprve tři měsíce. Na to je ještě trochu brzo, ne?“

„Když víš, tak víš.“

Stiskla jsem rty. „Tak to tedy asi nevím.“

A to bylo vše. Náš vztah tím pro mě skončil. Ještě než jsem z úst vypustila něco, čeho bych pak litovala, zavěsila jsem

a pak mu poslala zprávu, že je konec. Kartáček na zuby jsem mu chtěla poslat poštou. Rozhodně bych se jen kvůli tomu nevláčela až do *Williamsburgu*.

„A stejně...“, dodala jsem a dolila jsem si sklenici příliš drahého vína. „Momentálně se mi ani do žádného vztahu nechce. Chci se soustředit na kariéru. Nemám čas na týpky, se kterými se pak o tři měsíce později rozejdu přes zprávy. Ani ten sex za moc nestál.“ Mocným douškem jsem spláchla zase tu příšernou pravdu.

Drew mě užasle pozorovala a vrtěla hlavou. „No páni, ani slzička.“

„Kvůli klukovi jsem ji nikdy neviděla brečet,“ řekla Fiona své ženě.

Snažila jsem se říct, že tak to není, že kvůli klukovi už jsem přece *brečela*, ale pak jsem zase zmlkla, protože... Měla pravdu. Slzy u mě byly už tak vzácností, ale kvůli nějakému klukovi? Ani za nic.

Podle Fiony to bylo kvůli tomu, že všechny moje vztahy se daly shrnout do fráze *nějaký kluk* – jako by to byl člověk, který ani nestojí za to, abych si zapamatovala jeho jméno. „Protože jsi nikdy nebyla zamilovaná,“ řekla jednou a možná to byla pravda.

„Když víš, tak víš,“ jak prohlásil Nate.

Ani jsem nevěděla, jak mám takovou lásku poznat.

Fiona mávla rukou. „Každopádně *jeho* škoda! Nezasloužil si finančně zajištěnou přítelkyni, která válí v práci, *a navíc* má vlastní byt na Upper East Side,“ pokračovala, ale to jí jen připomnělo tu *druhou* věc, o které jsem se nechtěla bavit. „Jak se ti tam líbí? V tom bytě?“

Ten byt. S Drew přestaly říkat, že je to tetin byt už někdy v lednu, ale já jsem si na to pořád nedokázala zvyknout. Pokrčila jsem rameny.

Mohla jsem jim říct pravdu – že pokaždé, když jsem tam vešla, jsem čekala, že tetu uvidím sedět v pomněnkově modrém ušáku, ale ten byl pryč.

Stejně jako jeho majitelka.

„Je to skvělé,“ rozhodla jsem se nakonec.

Fiona a Drew si vyměnily stejný výraz, jako by mi nevěřily. Není divu, neuměla jsem dobře lhát.

„Je to tam skvělé,“ opakovala jsem. „Ale proč se vůbec pořád bavíme o mně? Měly bychom radši najít toho tvého slavného šéfkuchaře a přetáhnout ho na temnou stranu.“ Natáhla jsem se pro poslední datli a snědla ji.

„No jasně, jasně, jen musíme odchytit číšníka...,“ zamumlala Drew a rozhlížela se kolem, aby si jí někdo všiml, ale byla příliš zdvořilá a příliš skromná a zmohla se jen na významné pomrkávání. „Mám prostě zvednout ruku nebo... Jak se to dělá v nóbl restauracích?“

Během uplynulých pár měsíců byla Drew při hledání autorů do svého rostoucího portfolia mnohem aktivnější, ale říkala jsem si, zda některé z jejích výprav – koncert na Governors Island, divadelní hra, o kterou jsem bohužel přišla, opera minulý měsíc, TikTok influencer, se kterým jsme se sešli ve Washington Heights, výstava umělce, který maloval svým tělem – nenaplánovala kvůli tomu, aby mě trochu rozptýlila. Aby mě vytáhla ze smutku. Ale bylo to už šest měsíců a teď už jsem byla v pohodě.

Vážně.

Těžko však přesvědčovat někoho, kdo viděl, jak ve dvě ráno brečíte na podlaze v koupelně, na hadry opilá, večer po pohřbu vaší tety.

Byly u toho, když mi bylo nejhůř, když jsem prožívala nejtěžší chvíle, a stejně z mobilu nesmazaly moje číslo. Nebylo to se mnou vždycky lehké a to, že to se mnou vydržely, pro

mě znamenalo víc, než bych kdy dokázala připustit. A všechny ty exkurze, na které mě posledních pár měsíců tahaly, byly příjemnou změnou.

Takže přivolat číšníka pro Drew bylo to nejmenší.

„Nech to na mně,“ povzdechla jsem si, zvedla jsem ruku, abych přivolala naši číšnici, když se obrátila od dalšího stolu, a pak jsem na ni zavolala. Nebyla jsem si jistá, jestli je tak můžete přivolat v nóbl restauraci, ale každopádně k nám rychle přišla. „Mohly bychom si dát ten, hm...“ Mrkla jsem na jídelní lístek.

„Tu dekonstruovanou věc s citrónem!“ ozvala se Fiona.

„To je ono,“ řekla jsem, „a jestli bychom si taky mohly promluvit s šéfkuchařem?“ Drew z kabelky rychle vytáhla vizitku, aby ji podala číšnici, a já jsem vysvětlila: „Řekněte mu, prosím, že jsme z nakladatelství Strauss & Adder a chtěly bychom projednat obchodní příležitost – vlastně knihu.“

Číšnici naše prosba podle všeho nijak nezaskočila, vzala si od nás vizitku a zasunula ji do černé zástěry. Odpověděla, že uvidí, co se dá dělat, a rychle odešla, aby vyřídila naši objednávku.

Po jejím odchodu si Drew tiše zatleskala. „A jde se na to! Taky cítíte to vzrušení? Nikdy se to neomrzí.“

Její nadšení bylo nakažlivé, ačkoli její šéfkuchař mi byl lhostejný. „To je fakt,“ řekla jsem, právě když mi v kabelce zavibroval mobil. Vytáhla jsem ho a zkontrolovala upozornění na příchozí e-mail. Proč mi psal jeden z mých autorů?

Fiona se naklonila k manželce. „Poslyš, co kdybychom Clem daly dohromady s tím novým chlápkiem, co se nastěhoval vedle nás?“

„Vypadá mile,“ souhlasila Drew.

„Ne, díky.“ Otevřela jsem e-mail. „Po Nateovi se ještě na další vztah necítím.“

„Říkala jsi, že už na něj nemyslíš!“

„Stejně existuje něco jako doba truchlení... Zatraceně,“ dodala jsem, když jsem si zběžně přečetla zprávu, a vyskočila jsem ze židle. „Mrzí mě to, ale musím běžet.“

Fiona se ustaraně zeptala: „Děje se něco? Ještě jsme si nestihly dát dezert.“

Z falešné kabelky Kate Spade jsem vytáhla peněženku a na stůl položila firemní kreditku, jelikož technicky šlo přece o pracovní oběd. „Jeden z mých autorů právě uvízl v Denveru a Juliette neodpovídá na e-maily. Oběd uhradte na firmu a uvidíme se v práci,“ řekla jsem omluvně, když si ode mě Drew vzala kartu.

Vypadala vyděšeně. „Počkat... Cože?“ Pohledem přejížděla od kuchyně a zpět na mě.

„To zvládneš,“ řekla jsem, právě když mi dorazil další rozrušený e-mail. Obě jsem objala, popadla ze stolu poslední kuličku smaženého kozího sýra, zapila ji posledním douškem vína a otočila se k odchodu...

„Pozor!“ vykřikla Drew. Fiona zatajila dech.

Ale už bylo pozdě.

Srazil jsem se s číšníkem, který stál za mnou. Moučník, který nesl, letěl na jednu stranu, a on zase mířil na druhou. Ruka mi vystřelila do vzduchu, abych dezert chytila, zatímco on popadl mě a znovu mě vytáhl nahoru. Zapotácela jsem se, ale on mě zachytil a pevně mi stiskl paži.

„Dobrý postřeh,“ řekl srdečně.

„Díky, já...“ Až v tu chvíli mi došlo, že moje druhá ruka mu spočívala na svalnatém hrudníku. „Bože!“ Rychle jsem mu podala dezert a couvla vzad. „Promiň!“ Během okamžiku mi zrudly tváře. Nedokázala jsem se na něj ani podívat. Právě jsem se dotýkala cizího člověka déle, než bylo nutné.

„... Citrón?“ zeptal se muž.

„Ano, pardon, jistě, to je náš dezert, ale já už musím letět,“ odpověděla jsem ve spěchu. Obličej mi celý hořel. Rychle jsem se kolem něj prosmekla a na kamarádky jsem nehlasně zašep-tala: „Hodně štěstí,“ než jsem vyšla z restaurace.

O dva telefonáty na Southwest Airlines a o několik ulic poz-ději už můj autor chytil další let směr poslední zastávka svého turné. Sestoupila jsem do metra, abych se dopravila zpět do práce na Manhattanu. Celou cestu jsem se z hlavy pokoušela dostat toho muže a jeho silný stisk... pevný hrudník... to, jak se ke mně sklonil. *Sklonil* se ke mně, nebo ne? Jako by mě *znal*? Nebo se mi to jen zdálo?

Strauss & Adder

Hned poprvé, když jsem kamenným obloukovým vchodem vstoupila do budovy na 34. ulici a chromovaným výtahem vyjela do sedmého patra, jsem věděla, že nakladatelství Strauss & Adder má něco zvláštního v sobě. Dveře se otevíraly do malé vstupní haly s bílými policemi plnými knih – těch, které sami vydali, i těch, které jednoduše měli rádi –, kde vás vítala ošoupaná kožená křesílka, která vás přímo vybízela, abyste se zabořili do jejich sedáků, otevřeli si nějaký román a nechali se unášet slovy.

Firma Strauss & Adder bylo malé, ale vlivné newyorské nakladatelství, které se zaměřovalo na fikci pro dospělé čtenáře, životopisy a lifestylové publikace – to znamená například knihy pro seberozvoj, kuchařky nebo návody –, ale nejvíce je proslavily cestovní průvodce. Když jste potřebovali průvodce do nějakého vzdáleného místa, obrátili jste se na malé kladívkové logo Strauss & Adder, abyste se dozvěděli, kde najít nejlepší restaurace i v těch nejzapadlejších koutech cizích měst, ve kterých se přese všechno budete cítit jako doma.

Svou práci v PR bych mohla dělat kdekoli – a jinde bych nejspíš dostala lépe zapláceno –, ale v žádné velké technologické společnosti ani v žádné jiné brutální PR agentuře bych

neměla bezplatný přístup k cestovním průvodcům. Přišlo mi uklidňující a krásné chodit každý den kolem knih o Římě, Bangkoku a Antarktidě a vůně starého papíru zde fungovala stejně jako vůně parfému v nákupních centrech. Přestože jsem sama nepsala, líbila se mi představa dávno neplatných a zapomenutých cestovních příruček, které vychvalují starodávné katedrály a svatyně zapomenutých bohů. Líbilo se mi, jak jste jen díky knížce, příběhu či shluku slov ve větě uspořádaném v tom správném pořadí začali toužit po místech, kde jste nikdy nebyli, a po lidech, které jste nikdy nepotkali.

Kancelář byla otevřená, čistá, bílá a zalitá světlem a po obvodu všech stran ji obklopovaly až do stropu vysoké police s knihami. Každý tu měl malou pracovní stanici se zástěnou a každý stůl hrál barvami, protože zaměstnanci si na nich vystavovali své oblíbené předměty – plakáty, figurky či sbírky knih. Můj stůl byl hned u kanceláře šéfové. Výše postavení manažeři měli vlastní pracovny s prosklenými dveřmi, jako by to snad byl znak nedostatku soukromí srovnatelný s tím, když jsem musela poslouchat, jak Juliette kvůli svému klukovi, *Romeu* Robovi, se kterým se střídavě rozcházela a usmířovala deset měsíců, fňuká u stolu přede mnou. (Do hajzlu s *Romeo-Robem*.)

V těch úhledných prosklených kancelářích jste alespoň dobře viděli, že jejich majitelé tam v pondělí ve dvě odpoledne zírají do prázdna jako všichni ostatní.

Ale navzdory všemu jsme tam všichni pořád pracovali, protože nás spojovala láska ke knihám.

Ještě než se do kanceláře vrátila Fiona, podařilo se mi rozeslat pár žádostí o rozhovor.

„Dezert byl vážně neuvěřitelný,“ řekla a šla ke mně, aby mi vrátila kreditní kartu. Její stůl se stejně jako stoly ostatních grafiků nacházel v neutěšeném, zaprášeném rohu patra, kam

šéfové rádi odklízají umělecky založené jedince, kteří si doma pěstují houby. Nejméně tři grafici už kvůli nedostatku světla museli začít brát vitamín D. „A ten šéfkuchař taky.“

„Mrzí mě, že jsem o to přišla,“ odpověděla jsem.

Fiona pokrčila rameny a podala mi kreditku. „Vlastně jsi tam do něj narazila.“

Zarazila jsem se. Ten muž s pevným stiskem. S příjemně svalnatým hrudníkem. „To byl... on?“

„Jasně. Je to zlatíčko. Vážně milej... A podařilo se ti z le-tištního pekla zachránit tu tvou spisovatelku?“

„No jasně,“ odušila jsem a vytrhla se z myšlenek. „Copak jsi o tom někdy pochybovala?“

Fiona zavrtěla hlavou. „Fakt ti závidím.“

Zarazilo mě to. „Proč?“

„Když máš něco udělat, tak se do toho prostě pustíš. Rovnou a bez váhání. Myslím, že proto tě má Drew tak ráda,“ dodala o něco tišeji. „Proti tomu mému chaosu jsi jako excelová tabulka.“

„Prostě mám ráda, když se věci dějí podle mého,“ odpověděla jsem a Fiona mi vyprávěla, co jsem po odchodu z restaurace propásla – s šéfkuchařem už o možné knize jednal někdo z nakladatelství Faux (podle Drew to byl Parker Daniels), stejně jako zástupci Simon & Schuster, dvě společnosti spadající pod HarperCollins a jedna z Macmillan. A další na sebe asi nedají dlouho čekat.

Hlubokým tónem jsem hvízdla. „Drew má pořádnou konkurenci.“

„To jo. Nemůžu se dočkat, až to bude to jediné, o čem bude chtít mluvit,“ prohlásila suše Fiona. Podívala se na hodinky a záupěla. „Už bych se měla vrátit do jeskyně. Nezajdeme večer do kina? Myslím, že už dávají tu romantickou komedii, ve které se do sebe zamilují dva nájemní zabijáci.“

„Můžeme to nechat na jindy? Ještě vybaluju věci ze stěhování. Máš účtenku?“ zeptala jsem se a Fiona z kabelky vylovila účet za oběd. Když se odebrala do temného a zatuchlého koutu, zašla jsem s účtenkou do Rhondiny kanceláře, přestože tam zrovna nikdo nebyl.

Většina manažerů z vedení firmy – včetně Reginalda Strausse – měla na stole a na stěnách fotky svých rodin, fotky z dovolených či nejrůznější momentky. Rhonda tam měla jen fotografie s celebritami, které byly pořízené na knižních krtech či na rudých koberečích. Na políčkách, kam obvykle patřily fotky vnoučat, si zase vystavila svá četná ocenění. Bylo okamžité jasné, co si vybrala, jaký život si zvolila, a pokaždé, kdy jsem do její kanceláře vstoupila, jsem si představila, jak sedím v jejím oranžovém křesle a mám taky takový život.

Najednou se skleněné dveře pracovny otevřely a dovnitř v celém svém lesku vstoupila Rhonda Adderová. „Clementine! Krásný pátek přeju,“ pronesla zvesela a v černém kostýmku, v lodičkách s květinovým vzorem a s šedivými vlasy do mikáda staženého sponou vypadala nesmírně elegantně.

Kamkoli Rhonda vstoupila, celou místnost si dokázala podmanit tak, jak jsem o tom snila i já. Všichni se otáčeli. Všechny rozhovory ustaly. Rhonda Adderová byla charismatická a stejně tak i chytrá. Na ředitelku marketingu a PR a spolumajitelku firmy se vypracovala z bezvýznamné PR agentury v SoHo, kde vystříhávala články z bulváru a zaměstnával ji převážně telemarketing. A teď plánovala a koordinovala knižní kampaně pro největší spisovatelská esa. Pro lidi z branže byla *ikonou*, člověkem, se kterým by všichni měnili. Včetně *mě*. Měla život pod kontrolou. Měla plán, cíle a přesně věděla, jaké nástroje bude potřebovat, aby je zrealizovala.

„Krásný pátek, Rhondo. Promiň, měla jsem dlouhou pauzu na oběd,“ řekla jsem rychle.

Mávla rukou. „To je v naprostém pořádku. Viděla jsem, že sis poradila s tím zásekem na letišti, který postihl Adair Lynnovou.“

„Na tomhle turné se na ni vážně lepší *obrovská* smůla.“

„Musíme jí poslat květiny, až dorazí domů.“ Otevřela zásuvku a vytáhla sáček s mandlemi v čokoládě.

„Jistě. A oběd jsem zaplatila firemní kartou,“ doplnila jsem a položila účtenku s kreditkou na stůl. Rhonda se na ně podívala a zdvihla obočí. „Drew má políчено na jednoho autora kvůli nefikčnímu projektu.“

„Aha. Dáš si mandli?“ Nabídla mi sáček.

„Díky.“ Jednu jsem si vzala, posadila jsem se na rozvrzanou židli naproti ní a podala jí zprávu o aktuálním dění dnešního odpoledne – zamluvené rozhovory pro podcasty, aktualizované rozvrhy, čerstvě potvrzené akce v knihkupectvích. Moje spolupráce s Rhondou fungovala jako dobře namazaný stroj. Existoval důvod, proč všichni říkali, že jsem byla její zástupce, a já doufala, že ze mě jednou bude její nástupce. Všichni měli za to, že je to hotová věc.

Rhonda odložila mandle, otočila se k počítači a já jsem se začala zvedat k odchodu, jelikož naše schůzka byla očividně u konce, ale pak Rhonda řekla: „Viděla jsem, že sis zrušila žádost o dovolenou na konci léta. Pročpak?“

„Aha, jasně.“ Uhladila jsem si přední díl zmuchlané blůzy a snažila jsem se působit lhostejně. Vždycky na konci léta jsme s tetou podnikaly každoroční cestu někam do ciziny – jedno léto to bylo Portugalsko, další zase Španělsko, Indie, Thajsko, Japonsko a můj pas byl zaplněný všemi místy, která jsme za ta léta navštívily. Přesně ten samý týden v srpnu jsem si vybírala dovolenou od doby, co jsem začala pracovat u Strauss & Adder, takže není divu, že si Rhonda všimla, když jsem se rozhodla, že se dovolená ruší. „Přišlo mi, že nejvíc užitečná budu tady, takže letos nikam nepojedu.“

Už nikdy nikam nepojedu.

Vrhla na mě tázavý pohled. „To nemyslíš vážně. Vždyť jsi letos neměla ani jeden den volna, Clementine.“

„Co na to říct? Svou práci prostě miluju.“ Zasmála jsem se, protože to *byla* pravda. Práci jsem milovala a taky mě dokázala dobře rozptýlit, pokud šlo o... *všechno*, a když se budu dál soustředit na to, co je bezprostředně přede mnou, smutek mě nedohoní ani ve dvě ráno, jak to rád dělává.

„Já svou práci taky miluju, ale stejně jsem si letos udělala dovolenou na Maledivách. Dali mi tam skvělou masáž. Můžu ti dát svůj kontakt, kdybys tam přece jen vyrazila.“

Jasně, jako bych si to mohla dovolit. I když možná bych mohla, když teď vlastním byt po tetě. Na tváři se mi objevil nucený úsměv. „Vážně nepotřebuju a v tom týdnu má stejně vyjít *Podzimní Boston* a víš přece, že ten autor je *příšerně* puntičkářský. Radši to s ním budu řešit já, než aby Juliette musela...“

„Clementine,“ přerušila mě Rhonda. „Vyber si tu ztracenou dovolenou. Od toho ji přece máš.“

„Ale já...“

„Tvoje žádost o zrušení žádosti se zamítá.“

„Ale já už žádnou dovolenou nemám,“ řekla jsem a snažila se zakrýt paniku. „Už mi vrátili peníze za letenky!“

Přes červené brýle se na mě přísně podívala. „Tak to máš dva měsíce na to, abys vymyslela, kam pojedeš. Polovina naší produkce jsou cestovní průvodce, tak si nějaké vezmi. Určitě tam najdeš inspiraci. Dovolenu budeš potřebovat.“

„Vážně žádnou nepotřebuju.“

Rhonda místo odpovědi s povzdechnutím otočila křeslo směrem ke mně a sundala si brýle. Visely jí na krku z korálové šňůrky. „No dobrá. Zavři dveře, Clementine.“

Ale ne. Tiše jsem udělala, co chtěla, i když poněkud zdráhavě. Naposledy, když jsem měla zavřít dveře, jsem se dozvěděla,

že vyhodila grafika z marketingu. Zase jsem se obezřetně posadila. „Děje se... něco?“

„Ne. Tedy vlastně ano, ale nic hrozného.“ Sepjala ruce a dlouze se na mě zadívala. Nosila černou řasenku a oči si obtahovala černou tužkou a díky tomu působila ještě dramatictější. „Musíš zachovat mlčenlivost, Clementine, dokud nenastane ta správná chvíle.“

Narovnala jsem se. Šlo tedy o něco důležitého. O novou knihu? Paměti nějaké celebrity? Chystal se snad Strauss firmu prodat? Podal Michael z lidských zdrojů konečně výpověď?

Pronesla: „Koncem léta chci odejít do penze, ale nejprve se musím ujistit, že Strauss & Adder bude v opravdu dobrých rukách.“

Zdálo se mi, že jsem se přeslechla. „Cože... chceš? *Odejít do penze?*“

„Ano.“

Nevěděla jsem, co na to říct.

Nenacházela jsem slova, která by dokázala popsat můj hluboký... smutek? Nebo spíš zklamání? Strauss & Adder bez Rhondy byl jako tělo bez duše nebo jako police bez knih. Firmu *vybudovala* společně se Straussem – každičký bestseller za uplynulých dvacet let byl její zásluhou.

A teď chtěla *odejít do penze*?

„Nedívej se na mě tak,“ řekla Rhonda a nervózně se zamála. Nikdy nebyla nervózní. Takže to myslela vážně. Byla to pravda. „Už jsem si to tady odpracovala! Ale neodejdu, pokud se beze mě tahle loď potopí. Vložila jsem do toho příliš velký kus svého života,“ dodala jakoby mimochodem o firmě, která nesla její *jméno*. „Teď o tom víš jen ty a Strauss a byla bych ráda, aby to tak zůstalo. Kdoví, jaké pirani ta zpráva přiláká, až se zveřejní.“

Vyschlo mi v ústech. „Rozumím...“

„Mezitím chci, abys v létě vedla většinu projektů a akvizic, aby se ukázalo, jak si povedeš. Zúčastním se samozřejmě všech jednání, ale bude to takový test nanečisto.“

„Aby se ukázalo, jestli to tu zvládnu, až tu nebudeš?“

Zmateně se na mě podívala a pak se rozesmála. „Ale ne, drahá, abys mohla nastoupit na moje místo!“

Kdybych už neseděla, okamžitě by se mi podlomila kolena. Já... na Rhondino místo? Poslouchala jsem jen napůl, když mi říkala, jak tvrdě jsem pracovala, jak vzorně jsem si počínala, že jsem byla přesně taková, jaká byla v mém věku ona, a že toto byla příležitost, pro kterou by tehdy udělala cokoli. Existoval snad lepší způsob, jak podpořit budoucnost než dát budoucnosti šanci uspět?

„Tedy na půlku mého místa. Když jsme se Straussem společnost založili, vzala jsem si na starosti PR a marketing, ale také funkci spoluvydavatele, protože jsme byli malá firma, ale nikomu bych to nepřála. Nikdo není založený jako já,“ dodala. „Podle toho, jak si v létě povedeš, zvážím tvé jmenování na pozici nové ředitelky PR. Jsi tu ze všech nejdéle, takže mi to přijde spravedlivé, nehledě na to, že bych musela být pitomá, abych to neudělala.“

Nevěděla jsem, co na to říct.

Ukázalo se, že ode mě žádnou reakci nečekala, jen si opět nasadila brýle a otočila se k počítači. „Takže vidíš, že budeš potřebovat dovolenou, než nastoupíš do nové funkce. Dám ti jméno mé masérky na Maledivách.“

Zůstala jsem stát s otevřenou pusou. Così jsem pípla. Ze všech těch informací se mi točila hlava.

„Mohla bys mi teď poslat schůzky na příští týden? Něco mi říká, že Juliette na to zapomene. Už zase.“

Pochopila jsem, že mám odejít.

Modlila jsem se, aby mě nohy nezahlavily, když jsem se s ná-
mahou zvedla ze židle. „Hned to bude,“ odpověděla jsem a vy-
šla z kanceláře.

Nejdřív mi zamítne žádost o zrušení dovolené a pak mi jen
tak oznámí, že chce *odejít do penze*? A že bych mohla nastou-
pit na její místo coby ředitelka celého *oddělení*?

Nechtěla jsem na to myslet.

Můj stůl byl hned naproti její kanceláři, jen zhruba tři metry
daleko. Byl vždy naklizený a čistý – Drew takovému prostoru
říkala krabicový padák. To znamená, že kdyby mě vyhodili,
potřebovala bych jen jednu krabici, abych si při odchodu sba-
lila všechny věci. Nepomýšlela jsem na *odchod* – byla jsem tu
sedm let – jen jsem neměla moc věcí, které bych chtěla vysta-
vovat. Několik fotek, pár drobných akvarelů, které jsem poří-
dila v různých částech města – jezero v Central Parku, pohled
na Brooklynský most ze čtvrti Dumbo, hřbitov v Queensu.
Měla jsem tam ještě kývací figurku Williama Shakespeara,
sběratelský soubor románů sester Brontëových a lístek s vě-
nováním od autora, kterého už jsem si nepamatovala a jehož
jméno už jsem ani nedokázala rozluštit.

Ztěžka jsem dosedla do židle, cítila jsem se otupěle a tro-
chu znejistěle – poprvé po mnoha letech. Penze – Rhonda
jde do penze.

A chtěla, abych nastoupila na její místo.

Hrudník se mi úzkostí celý sevřel.

O pár minut později se Juliette – drobná běloška s blond
vlasy, velkýma, vykulenýma očima a třešňově rudou rtěnkou –
dovlekla zpět ke svému stolu, oči měla zarudlé a poťňukávala.
Dosedla za stůl. „Zase... jsme se rozešli...“

Nepřítomně jsem zpod stolu vytáhla krabici kapesníčků
a jeden jí nabídla. „Máš to vážně těžký.“

Vůně domova

Vlastně to nebylo tak, že bych dovolenou nechtěla. Naopak. Posledních sedm let jsem si každý rok vybírala ten jeden týden a odletěla do nějaké vzdálené destinace. Jenže... Nechtěla jsem, aby se ze mě stala holka, která po letištích neustále hledá ženu s hlasitým smíchem ve šmolkově modrém kabátu, která mává velkými slunečními brýlemi ve tvaru srdce, abych si konečně pospíšila.

Ta žena už totiž neexistovala.

Ani ta holka, která ji bezpodmínečně milovala.

Nahradila ji žena, která pracovala i v pátek večer, protože jednoduše mohla, která raději chodila na pracovní schůzky než na první rande, která měla v zásuvce stolu záložní punčochy a deodorant *pro případ*, kdyby se rozhodla pracovat celou noc (což se ještě nestalo). V budově vždycky zůstávala jako poslední, kdy si i světla s pohybovým čidlem myslela, že už odešla domů, a byla šťastná.

Vážně byla šťastná.

Konečně jsem se odhlásila z pracovního počítače, postavila jsem se a protáhla se. Zářivka nade mnou se zase rozblíkala k životu. Bylo asi půl deváté večer. Měla bych jít, než se tu objeví ochranka na obchůzce, protože pak to vyslepičí Straussovi a Rhondě a Rhonda měla pravidla, která v pátek přesčasy

zakazovala. Popadla jsem tedy kabelku, zkontrolovala jsem, že Rhonda měla na stole vše připravené na schůzku v pondělí ráno a vydala jsem se k výtahu.

Šla jsem kolem jedné firemní knihovničky – kam lidé dávají nadbytečné výtisky redakčních verzí a finálních tisků. Romány, memoáry, kuchařky a cestovní průvodce. Většinu už jsem četla, ale jedna knížka mě tam zaujala.

TURISTICKÝ PRŮVODCE: NEW YORK

Musela to být poměrně nová publikace a přišlo mi, že na četbě průvodce o městě, ve kterém žijete, bylo cosi neodolatelně ironického. Teta říkala, že i v místě, kde žijete celý život, můžete stále dělat překvapivé objevy.

Na zlomek vteřiny jsem si pomyslela, že teta by si průvodce určitě ráda přečetla, ale když jsem ho sundala z police a vložila do kabelky, realita mě opět téměř porazila.

Napadlo mě, že knihu zase vrátím na místo, ale bylo mi trapně z toho, že jsem zapoměla, že teta už tady není, a šla jsem rychle k výtahu. O víkendu knihu můžu darovat do antikvariátu. Členka ochranky u recepcy vzhlédla od mobilu, když jsem proběhla kolem, a vůbec ji nezarazilo, že jsem pracovala do tak pozdních hodin.

Šla jsem na metro a zamířila na Upper East Side, kde jsem vystoupila na své zastávce a vytáhla mobil. Už reflexivně jsem cestou z metra k tetině bytu volala rodičům.

Dřív jsem to nedělala, ale od chvíle, kdy Analea zemřela, to pro mě představovalo jistou útěchu. A myslím, že mámě to taky pomáhalo. Analea byla její starší sestra.

Po dvou zazvoněních máma reagovala: „Řekni svému *otci*, že je úplně v pořádku, když konečně přestěhuje můj rotoped do tvého dětského pokoje!“

„Už tam nebydlím jedenáct let, takže je to naprosto v pořádku,“ řekla jsem a vyhnula jsem se páru, který na mobilu studoval Google Maps.

Máma zakřičela a já sebou trhla. „VIDÍŠ, FREDE! Říkala jsem ti, že jí to bude jedno!“

„Cože?“ z dálky ke mně dolehlo tátovo zvolání. Potom pravděpodobně zvedl telefon v kuchyni. „Ale co když přijedeš domů, holčičko? Co když ho ještě budeš potřebovat?“

„Ale *nebude*,“ odpověděla máma, „a kdyby přijela, můžu přespát na gauči.“ Promnula jsem si kořen nosu. Ačkoli jsem se odstěhovala už v osmnácti, táta změny nesnášel. Máma zase milovala rutinu. Byli pro sebe jako stvoření. „Nemám pravdu?“

„Ale co když...,“ namítl táta.

Přerušila jsem ho: „Můžete z toho pokoje udělat, co chcete. Pro mě za mě třeba červený pokoj.“

„Červený...,“ ozvala se máma.

Táta řekl: „Jako sexuální doupě v tom filmu?“

„FREDE!“ vyjekla máma a pak dodala: „No, to je nápad...“

S povzdechnutím, které vážilo asi tolik jako celých dlouhých třicet pět let jejich manželství, otec prohlásil: „Dobře. Můžeš si tam ten rotoped dát. Ale s postelí nikdo hýbat nebude.“

Kopla jsem do nějakého odpadku na zemi. „To vážně není potřeba.“

„Ale my to tak *chceme*,“ odušil táta. Neměla jsem odvalu mu přiznat, že jejich dvoupatrový modrý domek na Long Islandu pro mě už *domovem* nebyl. Už dlouho ne. Domovem však nebyl ani byt, kam jsem právě šla – čím dál pomaleji, jako bych tam vlastně vůbec nechtěla dojít. „A jak ses vůbec dnes měla, zlato?“

„Dobře,“ odpověděla jsem rychle. Až příliš rychle. „Něco vlastně... Rhonda nejspíš koncem léta půjde do penze a chce mě povýšit na ředitelku PR.“

Rodiče radostí zatajili dech. „Tak to gratulujeme, zlatíčko!“ vykřikla máma. „Jsme na tebe *moc* pyšní!“

„A to tam jsi jen sedm let!“ dodal táta. „To musí být rekord! Já jsem se stal v architektonické firmě partnerem až za osmnáct let!“

„A stihlas to *právě* před třicátými narozeninami!“ souhlasila máma šťastně. „Musíme to oslavit...“

„Ještě jsem tu práci nedostala,“ opakovala jsem rychle, když jsem přecházela silnici k ulici, kde se nacházel tetin byt. „Určitě tam budou další kandidáti.“

„A co na to vlastně říkáš?“ zeptal se táta. Na rozdíl od mámy do mě táta viděl s děsivou přesností.

Máma si odrkla. „Co by na to *asi tak* říkala, Frede? Je štěstím bez sebe!“

„Je to jen *otázka*, Martho. Jen prostá otázka.“

Bylo to přece prosté, nebo ne? Jasně, že bych měla mít radost, ale můj žaludek zůstával trvale sevřený. „Myslím, že radost mi udělá, až se konečně nastěhuju,“ řekla jsem. „Zbývá mi vyložit ještě pár krabic.“

„O víkendu bychom ti mohli přijet pomoci, kdybys chtěla,“ navrhla máma. „Sestra tam určitě ukryla spoustu krámů...“

„Ne, ne, to je v pohodě. A o víkendu stejně pracuju.“ Nebyla to vyložená lež – nějakou práci bych si o víkendu našla. „Ale už jsem skoro doma. Tak se mějte. Mám vás ráda,“ dodala jsem, zavěsila, a když jsem zabočila, tyčila se přede mnou v celé své kráse budova Monroe. Dům, ve kterém se nacházel malý byt, který kdysi dávno patřil mé tetě.

A teď, proti mé vůli, patřil mně.

Snažila jsem se odolávat, jak jen to šlo, ale když mi domácí oznámil, že se chystá zvýšit nájem v bytě, který jsem si pronajímala v Greenpointu, neměla jsem příliš na výběr – tetin

byt ležel ladem v jedné z nejžádanějších budov na Upper East Side a byl odkázán mně.

Sbalila jsem si tedy celý svůj majetek do malých krabic, prodala gauč a nastěhovala se.

Monroe vypadal jako kterýkoli stoletý bytový dům ve městě – konstrukce tvořená okny a dveřmi, která za ta léta byla domovem dávno mrtvých a zapomenutých lidí. Bělostná fasáda s detailními ozdobami vzdáleně připomínala 50. léta 20. století, okřídleným lvům vytesaným do říms a umístěným u vchodu chyběly uši a zuby a hned u otočných dveří stál znavený vrátný. Byl tady od té doby, co pamatuju, a dnes seděl na recepci s čepicí trochu nakřivo a četl si nejnovější knihu Jamese Pattersona. Vzhlédl od knihy a rozzářil se.

„Clementine!“ zvolal. „Vítejte doma.“

„Dobrý večer, Earle. Jak se daří? A co ta kniha?“

„Ten Patterson mě nikdy nezklame,“ odpověděl potěšeně, popřál mi dobrou noc a já jsem zamířila k mosazným výtahům.

Trochu mě píchlo u srdce, když jsem si uvědomila, jak je mi tu všechno důvěrně známé a samozřejmé, jak moc se tady cítím jako doma. V Monroe to vždycky vonělo staře, lépe to popsat nedokážu. Nepáchlo to tam totiž vlhkostí ani zatuchle, jen... *staře*.

Zabydleně.

Útulně.

Výtah s cinknutím oznámil příjezd do přízemí a já jsem vklouzla dovnitř. Bylo to tam pozlacené jako ve vstupní hale, i když mosaz by potřebovala vyleštit, na podlaze byly dekorace ve tvaru lilie a na stropě zamlžené zrcadlo, ze kterého na mě shlížel můj zmožený a rozmazaný odraz. Hnědé vlasy po ramena, které se mi v letním vlhku kroutily, sestříhaná ofina, která nikdy nepůsobila záměrně upraveným dojmem, ale spíš

jako impulzivní zásah s kuchyňskými nůžkami a zlomeným srdcem ve tři ráno.

Když jsem k tetě přišla poprvé, bylo mi osm a celý ten dům mi připadal neskutečný jako z pohádkové knížky. Jako z nějakého příběhu, který jsem četla v malé knihovně doma, jako místo, kde by mohla bydlet špiónka Harriet nebo Eloise, a já jsem si představovala, že budu jako ony.

Vždyť Clementine bylo ideální jméno pro potrhlé hrdinky z dětských knih.

Když jsem poprvé jela tím pohádkovým výtahem, táhla jsem velikánskou, třeshňově rudou tašku a v ruce jsem vši silou tiskla plyšového králíčka Baculku, kterého jsem mimochodem stále měla. Nových míst jsem se bála, ale rodiče se domnívali, že bude lepší, když strávím léto s tetou, zatímco zařídí stěhování z domu v Rhinebecku na Long Island, kde žijí dodnes. Zrcadla na stropě byla zvlněná už tehdy a během pomalé jízdy jsem našla místočko, kde mi jejich křivý povrch prohnul obličej a zkroutil paže jako ve zrcadlovém bludišti.

Teta mi spiklenecky zašeptala: „To se na tebe dívá tvoje dřívější já. Jen o zlomek sekundy starší.“

Vždycky jsem si představovala, co bych tomu svému já, které je o zlomek sekundy pozadu, řekla.

Tehdy jsem ještě všem tetiným příběhům a tajemstvím věřila. Byla jsem bezelstně naivní a fascinovaly mě věci, které zněly až příliš dobře a měly v sobě jiskřičku něčeho *jiného*, co se každodenní realitě vymykalo. Zrcadlo, které odráželo dřívější já, párek holubů, který žil věčně, kniha, která se sama napsala, ulička, která vedla na druhou stranu světa, byt plný magie...

Ze všech těch pohádek mi teď v ústech zbyla hořká pachuť, ale když jsem se nahoru do zrcadla podívala, hrála jsem tu stejnou hru jako vždycky.

„Lhala mi,“ řekla jsem svému odrazu a jeho rty se pohybovaly současně s těmi mými. Pokud ta slova moje o zlomek sekundy starší já zarazila, nedalo to nijak najevo.

Také už to vědělo.

Výtah zazvonil a já jsem vystoupila ve čtvrtém patře. Každý byt byl označený písmenem. Během dalších let po první návštěvě jsem se díky tomu naučila abecedu pozpátku.

L, K, J, I, H, G, F...

Zabočila jsem za roh. Chodba se dlouhé roky nijak nezměnila. Koberce s vybledlým perským vzorem, nástěnná světla plná pavučin. Prsty jsem táhla po bílém obložení, které lemovalo chodbu, a špičky prstů mi drásalo hrubé dřevo pod povrchem.

E, D, C...

B4.

Zastavila jsem u dveří a z kabelky vylovila klíče. Bylo skoro půl desáté večer, ale byla jsem tak šíleně utahaná, že jsem jen chtěla jít spát. Odemkla jsem a ve dveřích jsem se vyzula z balerín. Teta měla v bytě jen dvě pravidla a podle toho prvního se člověk u dveří vždycky musel zout.

Když jsem se minulý týden nastěhovala, očima jsem přejela přes všechny vysoké stíny, jako bych čekala, že spatřím ducha. Částečně jsem si to přála, nebo jsem si možná přála, aby byl pravdivý alespoň *jeden* z příběhů, které mi teta vyprávěla. Pravdivý nebyl ani jeden.

Teď už jsem skoro ani nevzhledla, když jsem vešla dovnitř. Ani jsem nerozsvítila. Nezkoumala jsem, jestli tam zrovna nejsou nějaké podezřelé nebo nové stíny.

Podle ní tady měla vládnout magie, ale já se tu cítila jen osaměle.

„Ale je to tajemství,“ řekla s úsměvem a přitiskla si prst ke rtům. Kouř z marlborky vystoupal otevřeným oknem ven. Ten

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Sedm let mezi námi.***

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.